

No hi ha més remei

JOSÉ ANTONIO BUENO

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 18.02.10

La política econòmica és, potser, la principal eina política, i més en l'actual conjuntura. Però ara que l'economia està en el centre del debat és necessari fer anàlisis, també, únicament des del costat tècnic.

Fa poc més d'un any tot el sistema financer global va estar a punt de saltar pels aires i, en paral·lel, el nostre model econòmic ha evidenciat debilitats cròniques. En el pitjor moment de la crisi tots i cada un dels països desenvolupats van actuar coordinadament tractant d'impedir el col·lapse financer global i, en la mesura del que és possible, incentivar l'activitat econòmica amb mesures monetàries (baixada dels tipus d'interès) i fiscals (ajudes i incentius). A Espanya no va ser necessari rescatar el nostre sistema financer i amb més o menys fortuna els incentius van suavitzar la caiguda.

Ara hi ha certs símptomes de recuperació econòmica gens homogenis, ja que els punts de partida i les mesures han estat diferents. Per això la coordinació global brilla per la seva absència. Espanya té, encara, recorregut objectiu per endeutar-se ja que la nostra relació de deute sobre el producte interior brut és menor a la mitjana del nostre entorn. Però no s'ha d'oblidar que el marge real és menor que el teòric, ja que el deute sobirà no està exempt d'atacs. És hora de reduir, a poc a poc, els estímuls i de plantejar com recuperar l'ortodòxia pressupostària ajustant la despesa i incrementant els ingressos. No hi ha gaire marge de maniobra. Com es faci depèn dels protagonistes: Govern, sí, però també empreses i sindicats. El que s'ha de fer, en el fons, és compartit per tots:

retirar amb molt de compte la respiració assistida a un malalt que segueix feble i que si recau tindrà problemes molt seriosos. I això si el deute sobirà no entra en crisi. Si arriba el cas, no hi haurà un problema a Dubai, Grècia o Espanya. Serà un problema mundial per al qual ningú coneix la recepta.